

daarbuiten af te sluiten en het eenigst tegenwoordige te zijn. Het ruischen der branding was nog slechts een zwak en onverstaanbaar gemurmél, of slechts eene echo van verwarde tonen die uit groote verte tot ons kwamen. De nu en dan hoorbaar wordende, gedempte plof der rollers, het bij tusschenpoozen borrelen en plassen van den langs takken of bladeren schurenden stroom, de plotselijke vleugelslag van een zijn nachtelijk rustpunt verlatenden vogel, of het onverwachts zuchten van den wind in de rizophoren — dat alles kreeg in de diepe stilte eene verdachte en heimelijke beteekenis, die den angstig in het donker starenden schildwachten, dikwerf een luid „werda!” afdwongen.

Wanneer dan voor eenige oogenblikken al de geluiden van woud en stroom zwegen, en zich bij de zwarte duisternis die ons omringde, een dier zonderlinge perioden van onbewegelijke stilte voegde, alsof er niets meer bestond, alsof alle leven verdwenen en in een doodsch niets ware ondergegaan — dan pleegden wij in het nachtelijk donker met gespannen aandacht te luisteren naar de eenige tonen die nooit verstomden, naar het eenige geluid dat ons nog aan de wereld en de werkelijkheid herinnerde — naar de ontzaglijke stem der zee. —

Traag slopen de lange nachturen voorbij en als eindelijk de duisternis die de dichte woudmassa's bedekte, voor de eerste zonnestrallen week, en de blauwachtige morgenschemering de toppen der boomen gelijk onduidelijke schimmen uit den nevel te voorschijn deed treden, dan was het ons als ontwaakten wij verblind en verward in eene nieuwe wereld. Doch met den nieuwen dag grijsde ons opnieuw de troosteloos eenzame, de naargeestig verlatene omgeving wederom aan, zwierf het oog als te voren over de zwijgende wildernissen, over de stille watervlakte en den door geen zeil, door geen rookstreep verlevendigden horizon.

Het is een stille nacht, de eerste na eene stormachtige week, eene week van natte ellende en allerlei ontbering.

Wij hebben onzen nachtpost wederom ingenomen op den breeden stroom, die zijne rustig voortglijdende wateren onder een eentonig kabbelen en murmelen tegen onzen boeg opstuwt. En nog altijd die groote ledige kokosnoten, waaronder vele met weer te zamen gevoegde en geslotene schillen, zoodat zij er als eene geheele noot, als een groote kogel uitzien; — wat dat toch beteekenen mag? —

Geene drukkende, zwarte duisternis deze nacht; zachte en milde tooverglans ligt over het geheele landschap uitgespreid, want in het donkerblauw azuur des hemels hangt stil en zwijgend, als een zilveren traan, de trouwe begeleidster, de stralende maan, over de sluimerende aarde.

De scherpe omtrekken der rizophorenwouden zijn als het ware opgelost en verzacht in den blauw-zilveren neveldamp die tot in de verste verten over de kust uitgegoten ligt. Zelfs in de diepere schaduwen van den oevergrond speelt een geheimzinnig schemeren en lichten, als een door het bladgewemel glijdende maanstraal zich in den sidderenden vloed verliest.

Geheel de onmetelijke ruimte is doorschijnend, stil, droomerig zacht en vervuld van een mild en magisch lichtgefonkel.